

In mijn droom dreef de vrouw in de koude donkere Noordzee, ver beneden de woeste golven en het gekrijs van de meeuwen. Haar lachende ogen waren gezwollen en wit uitgeslagen door het zoute water, haar huid was bleek en gerimpeld, en haar halfvergane kleren waren aan flarden gescheurd door grillige rotsen.

Alleen haar lange zwarte haren bleven over. Ze wuifden als donker zeewier door het water, wikkelden zich om schelpen, raakten verstrikt in visnetten en spoelden in rafelige plukken aan op het kiezelstrand, te midden van het donderende geraas van de branding.

Bedrukt en met een angstig voor gevoel werd ik wakker. Het duurde even voordat ik weer wist waar ik was, en nog langer voordat ik besepte dat het donderende geluid uit mijn droom afkomstig was uit de werkelijkheid.

De kamer was donker, en er hing eenzelfde vochtige mist als in mijn droom. Ik ging overeind zitten en voelde een koude luchtstroom langs mijn wangen strijken.

Het geraas leek uit de badkamer te komen. Rillend stapte ik van de bank. De deur was gesloten, maar hoe dichterbij ik kwam,

hoe harder het geluid werd. Met bonzend hart liep ik naar de gesloten deur, verzamelde al mijn moed, pakte de deurklink vast en duwde de deur met een zwaai open. Het kletterende geluid van het douchewater vulde de kleine ruimte. Ik tastte de muur af naar de lichtsakelaar.

Toen ik het licht aanknipte, zag ik de boodschap die in grote letters op de beslagen spiegel stond geschreven: HOU JE ERBUITEN.

DEEL EEN

Vrijdag 18 september

1

De eerste aanwijzing dat er iets mis was, kreeg ik toen ik in het donker wakker werd van de knedende pootjes van de kat op mijn wang. Ik moest vannacht vergeten zijn de keukendeur dicht te doen. Eigen schuld, dikke bult, dacht ik, had je maar niet dronken moeten thuiskomen.

‘Ga weg,’ bromde ik tegen Delilah.

Ze miauwde en begon me kopjes te geven. Ik verborg mijn gezicht in het kussen, maar ze bleef kopjes geven, alleen nu tegen mijn oor. Geërgerd draaide ik me op mijn zij en duwde haar zonder pardon van het bed af. Met een bons en een verontwaardigd ‘miep’ kwam ze op de grond neer.

Ik trok het dekbed over mijn hoofd. Toen hoorde ik haar door het beddengoed heen aan de deur krabben, die rammelde in zijn sponning.

De deur was dicht.

Met bonzend hart schoot ik overeind. Meteen sprong Delilah met een verheugd kreuntje terug op mijn bed. Ik griste haar naar me toe om haar stil te krijgen en spitste mijn oren.

Was ik de keukendeur vergeten te sluiten? Of had ik hem dicht-

gegooid zonder te controleren of hij wel goed dicht was? Maar mijn slaapkamerdeur ging naar buiten open – een gevolg van de onlogische indeling van mijn appartement – dus ze kon zich onmogelijk zelf hebben ingesloten.

Iemand moest de deur hebben dichtgedaan.

Ik drukte Delilahs warme lijfje tegen mijn borst en luisterde ademloos. Niets.

Opeens ging me een licht op. Waarschijnlijk had ze onder mijn bed gezeten toen ik thuiskwam, en had ik haar zelf ingesloten. Opgelucht haalde ik adem. Ik moest de slaapkamerdeur zonder erbij na te denken achter me dicht hebben geklopt.

Eerlijk gezegd herinnerde ik me weinig vanaf het moment dat ik in de metro was gestapt. Op weg naar huis had ik hoofdpijn gekregen en nu de paniek zakte, kwam hij weer opzetten aan de rand van mijn schedel. Ik moest echt stoppen met doordeweeks te drinken. Toen ik twintig was, was dat geen probleem, maar tegenwoordig zat ik de volgende dag met een flinke kater.

Delilah probeerde zich los te wurmen en zette haar nagels in mijn armen. Ik liet haar gaan. Ik griste mijn kamerjas van de haak, schoot hem aan en pakte haar weer op om haar de keuken in te slingeren.

Toen ik de slaapkamerdeur opende, stond er een man tegenover me.

Ik heb geen flauw idee hoe hij eruitzag. En er nog langer over nadenken heeft geen zin, want die vraag heb ik al zeker vijftieng keer doorgenomen met de politie. ‘Zelfs geen stukje huid van de polsen?’ bleven ze maar vragen. Nee, nee, en nog eens nee. Hij droeg een capuchonsweater en had een bandana voor zijn neus en mond gebonden. De rest van zijn lichaam was in schaduw gehuld. Behalve zijn handen.

Handen in latex handschoenen. Juist dat detail had me de stuipen op het lijf gejaagd. Die handschoenen zeiden: ik weet wat ik doe. Ze zeiden: ik heb me hierop voorbereid. Ze zeiden:

misschien ben ik wel op meer uit dan alleen je geld.

Een ogenblik stonden we roerloos tegenover elkaar terwijl zijn glinsterende ogen me strak aankeken.

Duizenden gedachten schoten door mijn hoofd. Waar is mijn telefoon? Waarom moest je ook zoveel drinken? Als ik nuchter was geweest, had ik hem horen binnenkomen. O god, was Judah maar hier.

Maar vooral: die handschoenen. O mijn god, die handschoenen. Ze waren zo professioneel. Zo klinisch.

Als aan de grond genageld bleef ik staan. Ik zei niets. Mijn have-loze kamerjas hing open en ik trilde onbedaarlijk. Delilah sprong uit mijn krachteloze handen en schoot door de hal de keuken in.

Alsjeblieft, dacht ik. Doe me alsjeblieft geen pijn.

O god, waar is mijn telefoon?

Toen pas zag ik dat de man iets in zijn handen had. Mijn handtas – mijn nieuwe Burberry-handtas. Een detail dat er absoluut niet toe deed. Wat er wel toe deed, was dat mijn telefoon in die tas zat.

Zijn ogen rimpelden, alsof hij glimlachte onder zijn bandana. Ik voelde hoe het bloed wegtrok uit mijn hoofd en vingers en naar mijn spieren werd gepompt, klaar om te vechten of te vluchten.

Hij deed een stap naar me toe.

‘Nee...’ zei ik met een zielig hoog stemmetje dat trilde van angst. Het had moeten klinken als een bevel, maar het kwam er smekend uit. ‘N...’ Ik kreeg de kans niet mijn zin af te maken, want hij sloeg de slaapkamerdeur dicht in mijn gezicht – letterlijk.

Ik legde mijn hand op mijn pijnlijke wang en staarde verlamd van schrik naar de deur. Mijn vingers voelden ijskoud aan, maar tegelijk voelde ik iets warmes en vochtigs onder mijn hand. Het duurde even voor ik besepte dat het bloed was. Ik had me gesneden aan het profiel in de deur.

Mijn eerste neiging was me te verstoppen onder mijn dekbed

en in huilen uit te barsten. Maar een stemmetje in mijn achterhoofd zeurde: hij is er nog. Stel dat hij terugkomt? Stel dat hij achter je aan komt?

Er klonk een geluid in de hal, alsof er iets omviel. De golf van angst die me overspoelde zou me moeten aanzetten tot actie, maar in plaats daarvan bevroor ik. Kom niet terug, smeekte ik in gedachten. Kom alsjeblieft niet terug. Ik merkte dat ik mijn adem inhield en dwong mezelf uit te ademen, langzaam en beverig. Toen stak ik mijn hand heel voorzichtig uit naar de deur.

Weer klonk er een klap in de hal, gevolgd door het geluid van brekend glas. In een reflex greep ik de deurknop vast en zette mijn blote voeten schrap tegen de oude plankenvloer in een poging de deur zo lang mogelijk dicht te houden. Ineengedoken bleef ik zitten, terwijl ik mijn snikken smoorde in mijn kamerjas en luisterde hoe hij mijn flat doorzocht. Het was te hopen dat Delilah een veilig heenkomen had gezocht in de tuin.

Na wat een eeuwigheid leek, hoorde ik de voordeur open- en dichtgaan. Nog altijd durfde ik de deurknop niet los te laten, hoe stijf en gevoelloos mijn handen ook waren. Ik kon het niet geloven. Ik was doodsbang dat hij zou terugkomen en me iets zou aandoen. Onwillekeurig dacht ik aan de sterke handen in de bleke latex handschoenen.

Ik weet niet wat ik had gedaan als ik Delilah niet had horen mi-auwen en krabben aan de andere kant van de deur. Misschien was ik wel de hele nacht in mijn slaapkamer blijven zitten, te bang om me te verroeren.

‘Delilah,’ zei ik schor. Mijn stem beefde zo dat ik mezelf amper herkende. ‘O, Delilah.’

Ze begon te spinnen, een vertrouwd raspnd geluid, als van een kettingzaag in de verte. Het was alsof er een vloek verbroken werd.

Ik liet de deurknop los, strekte mijn verkramppte vingers en kwam trillend overeind. Toen draaide ik aan de knop.

Hij gaf mee. Sterker nog, het ging te gemakkelijk, zonder enige weerstand, en zonder de dagschoot ook maar een millimeter te verplaatsen.

De man had aan zijn kant de verbindingsstift eruit gehaald.

Verdomme.

Verdomme, verdomme, verdomme.

Ik zat opgesloten.

2

Het kostte me twee uur om mijn slaapkamerdeur open te wrikken. Ik had geen vaste telefoon, dus ik kon niemand bellen, en het tralieraam kon niet open, zodat ik ook niet om hulp kon roepen. Nadat ik mijn beste nagelvijl naar de verdommenis had geholpen met aan het slot morrelen, kreeg ik eindelijk de deur open. Ik stapte de kleine hal in. Mijn woning heeft maar drie aparte kamers – een keuken, een slaapkamer en een piepkleine badkamer – die vanuit de gang alle drie goed te zien waren. Toch gluurde ik eindeloos door iedere deuropening. Ik keek zelfs in de bezemkast in de gang om er zeker van te zijn dat hij echt weg was.

Met bonzend hoofd en trillende handen liep ik de trap op naar de bel-etage van de buurvrouw. Terwijl ik bij de voordeur stond te wachten tot ze zou opendoen, keek ik telkens even over mijn schouder de donkere straat in. Het was een uur of vier in de nacht, schatte ik, en ik moest lang op de deur bonzen om haar wakker te krijgen. Ten slotte hoorde ik mevrouw Johnson met logge voetstappen en luid mopperend de trap afkomen. Met een verdwaasd en angstig gezicht opende ze de deur op een kier, maar toen ze me zag staan in mijn kamerjas, met mijn bebloede

gezicht en handen, veranderde haar uitdrukking meteen en haalde ze de ketting van de deur.

‘Mijn hemel! Wat is er gebeurd?’

‘Er is bij me ingebroken.’

Het kostte me moeite een woord uit te brengen. Ik weet niet of het door de kille herfstlucht kwam of door de schok, maar ik trilde als een espenblad en klappertandde zo hevig dat ik even een gruwelijk visioen had dat mijn gebit ter plekke in mijn hoofd uit elkaar zou spatten. Ik verdrong het beeld.

‘Je bloedt!’ Bezorgd keek ze me aan. ‘O, hemeltjelijef, kom binnen, kom binnen.’

Ze ging me voor naar de met paisleyvloerbedekking beklede zitkamer van haar maisonnette, die klein en donker en veel te warm gestookt was, maar op dat moment aanvoelde als een welkom toevluchtsoord.

‘Ga zitten, ga zitten.’ Ze wees op een rode pluchen divan en hurkte stram neer om de gasgaard aan te maken. Met een plof schoten de vlammen de hoogte in, zodat het nog warmer werd in de kamer. Moeizaam hees ze zichzelf overeind. ‘Ik zal een warme kop thee voor je zetten.’

‘Het gaat wel, mevrouw Johnson. Echt. Zou ik misschien...’

Onverbiddelijk schudde ze haar hoofd. ‘Er gaat niets boven een kop warme zoete thee tegen de schrik.’

Dus ging ik zitten, met mijn trillende handen om mijn knieën geslagen. De buurvrouw scharrelde een tijdje in de keuken rond en kwam terug met een dienblad waarop twee mokken stonden. Ik pakte de dichtstbijzijnde – de snee in mijn hand schrijnde toen ik de warme beker aanraakte – en nam een slok. De thee was zo zoet dat ik het bloed in mijn mond niet meer proefde. Des te beter waarschijnlijk.

Mevrouw Johnson dronk zelf niet van haar thee, maar bestudeerde me met een bezorgde frons.

‘Heeft hij...’ Haar stem haperde. ‘Heeft hij je pijn gedaan?’

Ik wist waar ze op doelde. Ontkennend schudde ik mijn hoofd. Pas nadat ik nog een slok kokendhete thee had genomen, vertrouwde ik mijn eigen stem weer.

‘Nee. Hij heeft me niet aangeraakt. Alleen de deur in mijn gezicht dichtgeslagen. Vandaar dat mijn wang bloedt. En ik heb zelf mijn hand opengehaald, terwijl ik mezelf uit de slaapkamer probeerde te bevrijden. Hij had me opgesloten.’

In gedachten zag ik mezelf weer met nagelvijl en schaar op het slot timmeren. Judah plaagde me vaak omdat ik nooit met het juiste gereedschap kluste; dat ik een mes als schroevendraaier gebruikte, of een troffel als bandenlichter, dat soort dingen. Het weekend ervoor had hij me nog uitgelachen omdat ik mijn kapotte douchekop met ducttape had willen plakken. Vervolgens was hij een hele middag met grenzeloos geduld in de weer geweest om het ding met epoxyhars te repareren. Maar Judah was in Oekraïne, en ik kon beter niet aan hem denken. Anders zou ik gaan huilen, en misschien wel nooit meer ophouden.

‘Och, arme schat.’

Ik slikte.

‘Mevrouw Johnson, bedankt voor de thee, maar waar ik eigenlijk voor kwam... Mag ik uw telefoon gebruiken? De inbreker heeft mijn mobiele telefoon meegenomen, dus ik kan thuis de politie niet bellen.’

‘Natuurlijk. Ga je gang. Maar drink eerst je thee op. De telefoon staat daar.’ Ze wees naar een bijzettafeltje. Op het gehaakte kantkleedje stond vermoedelijk de laatste draaischijftelefoon in Londen die niet in een retrowinkel was beland. Gehoorzaam dronk ik mijn beker leeg voordat ik de hoorn van de haak nam. In eerste instantie stond ik op het punt het noodnummer te bellen. Met een zucht besloot ik het niet te doen. De inbreker was weg. Wat zou het voor zin hebben? Tenslotte was het geen noodgeval meer.

Dus belde ik het algemene hulpdienstnummer. Terwijl ik

wachtte om doorverbonden te worden, dacht ik aan de inbraakverzekering die ik niet had, aan het extra beveiligingslot dat ik nooit had laten installeren en aan de puinhoop die deze nacht was geworden.

Uren later dacht ik nog steeds aan niets anders. De slotenmaker van de 24 uursservice die het gammele slot op mijn voordeur door een degelijk exemplaar verving, gaf me een preek over inbraakbeveiliging en de lachwekkende staat van mijn achterdeur.

‘Dat paneel is van mdf, schat. Je kunt het zo intrappen. Zal ik het je laten zien?’

‘Nee,’ zei ik vlug. ‘Nee, dank je. Ik zal het in orde maken. Je bent niet toevallig ook timmerman, of wel?’

‘Nee, maar ik zal je het nummer van een vriend geven. En laat je man er tot die tijd een plaat multiplex tegenaan zetten. Achttien millimeter. Je wilt niet nog een inbraak hebben.’

‘Nee,’ beaamde ik. Dat was meer dan zacht uitgedrukt.

‘Ik heb een maat bij de politie. Een kwart van alle inbraken wordt gepleegd door inbrekers die teruggaan naar hetzelfde adres, zegt hij.’

‘Geweldig,’ zei ik zwakjes. Precies wat ik wilde horen.

‘Achttien millimeter. Zal ik het opschrijven voor je man?’

‘Nee, dank je. Ik ben niet getrouwd.’ En ik heb dan misschien eierstokken, maar ik kan prima een getal van twee cijfers onthouden.

‘Ah, aha, gesnopen. Nou, zie je wel,’ zei hij, alsof dat alles verklaarde. ‘Deze deur stelt ook al weinig voor. Je hebt zo’n beveiligingsstrip nodig. Je kunt het beste slot ter wereld hebben, maar als ze je deur zo uit de sponning kunnen trappen, ben je nog steeds in de aap gelogeed. Volgens mij heb ik er nog een in mijn busje liggen. Weet je wat ik bedoel?’

‘Ik ken die dingen wel,’ zei ik vermoeid. ‘Zo’n metalen strip die over het slot heen gaat, toch?’ Waarschijnlijk maakte hij van de

gelegenheid gebruik om me zo veel mogelijk geld uit de zak te kloppen, maar dat kon me inmiddels niet meer schelen.

‘Weet je wat?’ Hij stond op en stopte zijn beitel in zijn achterzak. ‘Ik breng die strip aan, en dan zet ik gratis en voor niks nog een multiplexplaat op je achterdeur. In mijn bus ligt nog wel iets in de goede maat. Kop op, schat. Aan deze kant komt hij er in elk geval niet meer in.’

Op de een of andere manier stelden zijn woorden me allesbehalve gerust.

Toen de slotenmaker weg was, zette ik een kop thee voor mezelf. Ik ijsbeerde door mijn woning zoals Delilah had gedaan nadat een kater door het kattenluik was binnengedrongen en in de hal had geplast. Urenlang had ze door alle kamers heen en weer gedrenteld, tegen alle meubels aangeschurkt en in alle hoeken geplast.

Ik plaste dan wel niet op het bed, maar ik had dezelfde behoefte om mijn geschonden territorium te heroveren. Geschonden? vroeg een sarcastisch stemmetje in mijn hoofd. Overdrijf niet zo, aanstelster.

Toch was het zo. Mijn kleine appartement voelde bezoedeld en onveilig. Zelfs het bellen met de politie was een hel geweest. Ja, ik had de inbreker gezien, nee, ik kon hem niet beschrijven. Wat er in mijn tas zat? O, gewoon, mijn hele hebben en houden: geld, mobiele telefoon, rijbewijs, medicijnen, en zo’n beetje alles wat ik in het dagelijks leven nodig heb, van mijn mascara tot mijn vervoersabonnement.

De kordate onpersoonlijke stem van de agent die ik aan de lijn had gehad, echode nog na in mijn hoofd.

‘Welk type mobiele telefoon?’

‘Niks bijzonders,’ antwoordde ik vermoeid. ‘Gewoon een oude iPhone. Ik weet het model niet meer, maar dat kan ik opzoeken.’

‘Graag. Het precieze model en serienummer kunnen voor ons

nuttig zijn. En u zei iets over medicijnen. Mag ik vragen om welke medicijnen het gaat?’

Meteen voelde ik me aangevallen. ‘Wat heeft mijn medicijngebruik ermee te maken?’

‘Niets,’ zei de agent op irritant geduldige toon. ‘Maar sommige pillen hebben straatwaarde.’

Mijn woede over zijn vragen was onredelijk, dat wist ik ook wel. De man deed gewoon zijn werk. Maar de inbreker had de misdaad begaan, niet ik. Dus waarom werd ik dan ondervraagd?

Ik liep net met mijn thee naar de huiskamer, toen er op de deur werd gebonsd. In de stilte van mijn woning klonk het zo luid dat ik struikelde van schrik. Verstijfd en half gebukt bleef ik in de deuropening staan.

In een flits zag ik dat griezelige beschaduwde gezicht onder die capuchon en die latex handschoenen weer.

Toen er opnieuw op de deur werd gebonsd, keek ik omlaag en zag mijn theekop in scherven op de plavuizen liggen. Mijn voeten waren kletsnat van de snel afkoelende drank.

Opnieuw werd er luid gebonsd.

‘Een ogenblik!’ schreeuwde ik, plotseling woedend. Ik was de tranen nabij. ‘Ik kom eraan! Hou op met dat gebons!’

‘Sorry, mevrouw,’ zei de agent, toen ik eindelijk had opengedaan. ‘Ik wist niet of u me had gehoord.’ Zijn blik viel op de plas thee en de scherven op de vloer. ‘Jeetje, wat is hier gebeurd? Nog een inbraak? Hahaha!’

Tegen de tijd dat de politieagent proces-verbaal had opgemaakt, was het middag. Na zijn vertrek klapte ik mijn laptop open. Die had tijdens de inbraak in mijn slaapkamer gelegen en was het enige stukje technologie dat de inbreker niet had meegenomen. Behalve mijn werk, dat ik nauwelijks geback-upt had, bevatte de computer al mijn wachtwoorden, en zelfs – bij de gedachte kromp ik inwendig ineen – een document met de handige naam ‘bankza-

ken'. Mijn pincodes stonden er weliswaar niet in vermeld, maar voor de rest was alle informatie voorhanden.

Terwijl mijn inbox zoals gewoonlijk volstroomde met e-mails, zag ik een bericht getiteld 'Ben je nog van plan te komen vandaag?'. Met een schok besepte ik dat ik helemaal vergeten was contact op te nemen met *Velocity*.

Ik overwoog terug te mailen, maar uiteindelijk haalde ik de twintig pond tevoorschijn die ik voor noodgevallen in een theeblik bewaarde en liep naar de louche telefoonwinkel bij het metrostation. Na flink afdingen kreeg ik de vent achter de toonbank zover dat hij me voor vijftien pond een prepaidtelefoon met simkaart verkocht. Ik ging in het café aan de overkant zitten en belde Jenn, de redactie-assistent die het bureau tegenover het mijne heeft.

Ik vertelde haar wat er was gebeurd, en deed het veel komischer voorkomen dan het in werkelijkheid was geweest. In geuren en kleuren beschreef ik hoe ik met mijn nagelvijl op het slot had staan timmeren, maar ik zei niets over de latex handschoenen, mijn algehele gevoel van doodsangst en machteloosheid en de gruwelijke flashbacks die me achtervolgden.

'Shit!' zei ze vol afschuw door de krakende lijn. 'Gaat het wel?'

'Ja, min of meer. Maar ik kom vandaag niet. Ik moet mijn woning opruimen.' Al was het eigenlijk helemaal niet zo'n troep. Hij was prijzenswaardig netjes te werk gegaan. Voor een inbreker dan.

'God, arme Lo. Zeg, moet ik iemand vragen om die noorderlichtreportage over te nemen?'

In eerste instantie had ik geen flauw idee waar ze het over had. Toen herinnerde ik het me weer. *De Aurora Borealis*. Op de een of andere manier, ik wist nog steeds niet hoe, had ik de mazzel gehad om een van de weinige perskaarten te bemachtigen voor de eerste tocht van het super-de-luxe minicruiseschip door de Noorse fjorden.

Het was een enorme opsteker. Hoewel ik voor een reisblad werkte, bestond mijn dagelijkse werk uit het bewerken van persberichten en het zoeken naar foto's bij de artikelen die mijn baas Rowan vanaf de meest luxueuze bestemmingen opstuurde. Oorspronkelijk zou Rowan gegaan zijn, maar nadat ze al had toegezegd had haar zwangerschap – in de vorm van ochtendmisselijkheid – roet in het eten gegooid en was de cruise mij in de schoot gevallen, met alle bijbehorende verantwoordelijkheid en kansen van dien. Er waren zat collega's die al langer bij *Velocity* werkten dan ik, dus blijkbaar had ze vertrouwen in me. Als ik het goed aanpakte, zou ik een kans maken om Rowan tijdens haar zwangerschapsverlof te vervangen en misschien – heel misschien – eindelijk de promotie te krijgen die ze me al een paar jaar beloofde.

De cruise begon aankomend weekend. Zondag, om precies te zijn. Ik zou over twee dagen vertrekken.

'Nee,' hoorde ik mezelf verbazingwekkend kordaat zeggen. 'Nee, ik wil me beslist niet terugtrekken. Het gaat prima.'

'Weet je het zeker? En je paspoort dan?'

'Dat lag in mijn slaapkamer. Hij heeft het niet gevonden.' Godzijdank.

'Weet je het écht zeker?' herhaalde ze bezorgd. 'Dit is een belangrijke reportage. Niet alleen voor jou, maar ook voor het blad. Als je het niet aankunt, zou Rowan niet willen...'

'Ik kan het prima aan,' onderbrak ik haar. Het was een unieke kans. Die zou ik in geen geval laten lopen. 'Echt waar. Ik wil het heel graag doen, Jenn.'

'Oké...' zei ze bijna met tegenzin. 'Nou, volle vaart vooruit dan maar, hè? Vanochtend hebben ze ons de persmap toegestuurd. Die stuur ik samen met je treintickets per koerier naar je toe. Rowans aantekeningen heb ik ook nog ergens. Ze wil een enthousiast artikel over de boot, want ze hoopt hun advertenties binnen te slepen, maar er reizen ook interessante gasten mee, dus als het

je lukt nog een paar profielen te doen, is dat meegenomen.’

‘Tuurlijk.’ Ik pakte een pen van de cafétoog en krabbelde aantekeningen op een papieren servet. ‘Hoe laat vertrekt die boot ook alweer?’

‘Je trein vertrekt om halfelf van King’s Cross. Ik doe alle informatie bij de persmap.’

‘Prima. En bedankt, hè, Jenn.’

‘Geen probleem.’ Ze klonk een beetje weemoedig. Misschien had zij Rowans plaats willen innemen? ‘Pas goed op jezelf. Dag, Lo.’

De schemering begon te vallen toen ik langzaam naar huis liep. Mijn voeten deden zeer, mijn wang schrijnde, en ik snakke naar een uitgebreid warm bad.

Zoals gewoonlijk was het portiek van mijn souterrainwoning nogal donker. Voor de zoveelste keer bedacht ik dat ik een beveiligingslamp nodig had, al was het maar om mijn sleutels uit mijn handtas te kunnen vissen. Zelfs in het duister kon ik het versplinterde hout rondom het slot van de voordeur nog zien. Het was een wonder dat ik de inbreker niet had gehoord. Het naargeestige stemmetje in mijn hoofd had weer eens commentaar: wat had je dan verwacht? Tenslotte was je dronken.

Het nieuwe slot, dat geruststellend stevig aanvoelde, ging met een luide klik open. Eenmaal binnen draaide ik de deur weer op slot, schopte mijn schoenen uit en slenterde vermoeid door de hal naar de badkamer. Een gaap onderdrukkend draaide ik de kraan open. Ik liet me op de toiletbril zakken, stroopte mijn panty af, begon mijn hesje uit te trekken... en bevoor halverwege.

Normaal gesproken laat ik de badkamerdeur openstaan. Delilah is de enige die me kan zien, en in een souterrainwoning zijn de muren al vochtig genoeg. Bovendien hou ik niet van benauwde ruimtes, en als de luxaflex naar beneden is, voelt het vertrek nog claustrofobischer aan. Maar ook al zat de voordeur op slot en

had die inmiddels een beveiligingsstrip, ik controleerde toch eerst of het raam goed dichtzat en draaide de badkamerdeur op slot voordat ik me verder uitkleedde.

Ik was moe. God, wat was ik moe. Even had ik een visioen dat ik in bad in slaap zou vallen en onder water zou glijden, en Judah over een week mijn naakte verdronken lichaam zou vinden... Hou op met die aanstellerij, sprak ik mezelf in gedachten vermanend toe. De badkuip was nog geen anderhalve meter lang. Ik moest mezelf in bochten wringen om mijn haren uit te spoelen, dus verdrinken zat er echt niet in.

De snee op mijn wang begon weer te schrijnen van het hete badwater. Ik sloot mijn ogen en probeerde me voor te stellen dat ik ergens anders was dan in mijn kille, benauwend kleine badkamer, ver weg van het smerige, door misdaad geteisterde Londen. Dat ik langs de koele Noorse kust wandelde bijvoorbeeld, en luissterde naar het rustgevende geruis van de... eh, Baltische zee? Voor een reisjournalist schiet mijn topografische kennis schrikbarend tekort.

Maar ik werd achtervolgd door flashbacks. Ik hoorde de slotenmaker weer zeggen dat 'een kwart van alle inbraken wordt gepleegd door inbrekers die teruggaan naar hetzelfde adres'. Ik zag mezelf angstig in elkaar gedoken achter mijn slaapkamerdeur zitten. En het beeld van die sterke handen, de zwarte beharing net zichtbaar onder de doorschijnende latex handschoenen...

Shit. Shit!

Ik opende mijn ogen, maar het werd er niet beter op. Het was alsof de vochtige badkamerwanden van alle kanten op me afkwamen...

Je bent gek aan het worden, snerpde het stemmetje in mijn hoofd. Dat voel je toch wel?

Zwijg! Zwijg, zwijg, zwijg. Ik kneep mijn ogen stijf dicht en begon te tellen in een poging de beelden op mijn netvlies te ver-

dringen. Een. Twee. Drie. Adem in. Vier. Vijf. Zes. Adem uit. Een. Twee. Drie. In. Vier. Vijf. Zes. Uit.

Uiteindelijk hielden de flashbacks op, maar mijn bad was verpest, en plotseling hield ik het niet meer uit in die benauwende ruimte. Ik stond op, sloeg een handdoek om mezelf heen en een andere om mijn haren, en liep de slaapkamer in, waar mijn laptop nog steeds op bed lag.

Ik sloeg de klep open, startte Google op en typte: 'Hoeveel procent inbrekers keert terug'.

Er verscheen een lijst met hits. Willekeurig klikte ik een link aan, las de tekst vluchtig door en stuitte op de volgende alinea: 'Als inbrekers terugkeren... Landelijk onderzoek wijst uit dat het in 25-50% van de jaarlijkse inbraken om een terugkeer naar hetzelfde adres gaat; bij 25-35% van alle inbraakslachtoffers is sprake van een herhaald delict. Volgens politiestatistieken vindt 28-51% van deze herhalingsinbraken binnen een maand plaats, en 11-25% binnen een week.'

Geweldig. Dus de vriendelijke slotenmaker met zijn doempraatjes had het probleem in feite nog onderschat. Al was het me onduidelijk hoe 50% herhaalde inbraken maar tot 35% herhalingslachtoffers kon leiden. Hoe dan ook had ik geen behoefte om in die categorieën te vallen.

Ik had me voorgenomen die avond geen alcohol te drinken. Dus nadat ik de voordeur, achterdeur en ramen had gecontroleerd – tot twee of zelfs drie keer toe – en mijn prepaidtelefoon naast mijn bed had klaargelegd, zette ik een kop kamillethee, die ik samen met mijn laptop, de persmap van de reis en een rol chocoladebiscuits meenam naar mijn slaapkamer. Het was pas acht uur, en ik had nog niet gegeten, maar ik voelde me plotseling uitgeput. Te uitgeput om te koken of zelfs een bezorgmaaltijd te bestellen. Dus kroop ik in bed met de persmap van het Noorse cruiseschip, in de hoop snel in slaap te vallen.

Maar dat gebeurde niet. Ik verorberde de hele rol koekjes en las

alles wat er te weten viel over de *Aurora*. Slechts tien luxueuze gastenhutten... voor een maximum van twintig passagiers... met zorg geselecteerd, uit de beste hotels en restaurants afkomstig personeel... Zelfs technische specificaties zoals diepgang en tonnage van het schip waren niet saai genoeg om me te doen indommelen. Ik bleef wakker, doodmoe maar gespannen als een veer.

In mijn dekbed gerold lag ik daar en probeerde niet aan de inbreker te denken. Ik dwong mezelf mijn gedachten te concentreren op mijn werk en op de praktische zaken die ik voor zondag moest afhandelen. Mijn nieuwe bankpassen afhalen. Inpakken. Research voor de reis doen. Zou ik Jude nog zien voordat ik afreisde? Hij zou me natuurlijk nog op mijn oude telefoonnummer bellen.

Ik legde de persmap weg en opende mijn e-mailprogramma.

‘Hallo, lieverd,’ typte ik. Toen hield ik op en beet op mijn nagelriem. Wat moest ik schrijven? Over de inbraak kon ik hem beter niet vertellen. Voorlopig niet. Anders zou hij zich maar schuldig voelen, omdat hij er niet was geweest toen ik hem nodig had. ‘Ik ben mijn telefoon kwijt,’ schreef ik in plaats daarvan. ‘Een lang verhaal, ik vertel het je nog wel als je terug bent. Maar je kunt me dus niet appen, alleen e-mailen. Hoe laat kom je zondag aan? Hopelijk zien we elkaar nog voor mijn vertrek. En anders volgend weekend? XLo.’

Ik klikte op verzenden – hopelijk vroeg hij zich niet af wat ik om kwart voor een ’s nachts nog op deed – en zette mijn laptop uit. Daarna pakte ik mijn boek en probeerde mezelf in slaap te lezen.

Het lukte niet.

Om 3.35 uur stommelde ik naar de keuken, pakte de fles gin en schonk mezelf de sterkste gin-tonic in die ik aandurfde. In één teug dronk ik het glas leeg, gruwend van de sterke smaak. Vervolgens schonk ik een tweede borrel in en dronk die eveneens op,

langzamer deze keer. Ik voelde hoe de alcohol zich door mijn lichaam verspreidde, mijn spieren ontspande en mijn gespannen zenuwen verdoofde.

Ik maakte het laatste restje gin uit de fles op, nam mijn glas mee naar de slaapkamer en kroop terug in bed. Verstijfd van angst staarde ik naar de lichtgevende cijfers op mijn wekker, wachtend tot de alcohol zijn werk zou doen.

Een. Twee. Drie. Adem in. Vier... Vijf... Vij...

Ik moet in slaap zijn gevallen. Het ene moment lag ik met brandende ogen naar de wekker te staren tot de cijfers naar 4.44 zouden verspringen, het volgende keek ik knipperend in de ogen van Delilah, die kopjes gevend haar snorharen langs mijn neus wreef om me te vertellen dat het tijd voor haar ontbijt was. Ik kreunde hartgrondig. Mijn hoofdpijn was nog erger dan de vorige dag. Misschien kwam het door de klap tegen mijn wang, of misschien had ik gewoon weer een kater. Mijn laatste gin-tonic stond half leeggedronken naast de wekker op mijn nachtkastje. Ik rook eraan en ging bijna over mijn nek. De cocktail bestond zeker voor twee derde uit gin. Wat had me bezielde?

De wekker gaf 6.04 uur aan. Ik had nog geen anderhalf uur geslapen. Maar ik was wakker, en het had geen zin om me ertegen te verzetten. Dus stond ik op, schoof de gordijnen open en keek uit het raam. In de grauwe ochtendschemering bereikte het eerste zonlicht net mijn slaapkamerraam. De dag voelde koud en guur aan. Ik schoof mijn pantoffels aan mijn voeten en liep rillend de hal in om de thermostaat van zijn automatische stand te halen en hoger te zetten.

Het was zaterdag, dus ik hoefde niet te werken. Maar de aanvraag van een nieuw telefoonnummer en nieuwe bankpassen nam het grootste deel van mijn dag in beslag. Tegen de avond was ik dronken van uitputting.

Ik voelde me even beroerd als die keer dat ik vanuit Thailand via Los Angeles naar Londen was teruggevlogen. Na al die tussenstops en nachtvluchten was ik totaal uitgeput en gedesoriënteerd geweest. Ergens boven de Atlantische Oceaan had ik beseft dat ik gewoon te moe was om te slapen en het beter kon opgeven. Thuis aangekomen was ik in bed geploft en op slag in een coma-teuze slaap gevallen, om tweeëntwintig uur later stijf en versuft wakker te worden omdat Judah voor de deur had gestaan met de zondagkrant.

Maar deze keer was mijn bed geen welkom toevluchtsoord.

Ik moest mezelf onder controle krijgen voordat ik op reis ging. Na tien jaar saai knip- en plakwerk was dit een unieke kans, die ik niet mocht missen. Een kans om te bewijzen dat ik net zo goed kon netwerken als Rowan en dat ik in staat was om *Velocity* in succesvolle kringen op de kaart te zetten. En Lord Bullmer, de eigenaar van de *Aurora Borealis*, was onwijs succesvol. Met één procent van zijn reclamebudget zou *Velocity* zich maandenlang kunnen bedruipen. Om nog maar te zwijgen van hoe goed de namen van al die bekende reisjournalisten en -fotografen die ook waren uitgenodigd op de voorpagina zouden staan.

Natuurlijk zou ik Bullmer niet meteen tijdens het diner een toezegging proberen af te dwingen. Zo onsubtiel en commercieel zou ik niet te werk gaan. Maar als ik zijn telefoonnummer wist te bemachtigen en ervoor kon zorgen dat hij me niet zou afschepen als ik hem belde... nou, dan zou die promotie misschien eindelijk in het vizier komen.

Onder het avondeten, terwijl ik mezelf afwezig volpropte met diepvriespizza, las ik de persmap opnieuw door. Maar de teksten en foto's vervaagden voor mijn ogen en ik kon de brij van bijvoeglijke naamwoorden nauwelijks uit elkaar houden: 'klein maar fijn... schitterend... luxueus... handgemaakt... ambachtelijk...'

Geeuwend legde ik de papieren weg en keek op mijn horloge. Na negenen. Godzijdank, ik kon naar bed. Het voordeel van zo

moe zijn, bedacht ik terwijl ik alle deuren en sloten meermalen controleerde, was dat ik in elk geval niet nog een nacht zou wakker liggen. Zelfs als er zou worden ingebroken, zou ik er vermoedelijk dwars doorheen slapen.

Om 22.47 uur besepte ik dat ik het mis had.

Om 23.23 uur begon ik – slappe trut – te huilen.

Was dit het einde? Zou ik nooit meer kunnen slapen?

Ik moest slapen. Het moest! De afgelopen drie dagen had ik... te versuft om te kunnen rekenen, telde ik het na op mijn vingers. Ik had minder dan vier uur geslapen.

De slaap was zó dichtbij, maar bleef steeds net buiten bereik. Ik moest slapen. Het moest. Anders zou ik gek worden.

Weer begon ik te huilen. Waarom wist ik niet. Uit frustratie? Uit woede, op mezelf, op de inbreker? Of gewoon van uitputting?

Ik wist alleen dat ik de slaap niet kon vatten – dat die me steeds op tergende wijze ontglipte. Als een fata morgana die in plaats van dichterbij te komen zich steeds verder verwijderde. Of een glibberige vis die ik met mijn handen moest vangen en die me telkens weer ontsnapte.

O god, ik wil slapen...

Geschrokken keek Delilah naar me op. Had ik echt hardop gepraat? Ik wist het niet. Jezus, ik was echt gek aan het worden.

In een flits zag ik dat gezicht – die glinsterende ogen in de duisternis.

Ik schoot overeind. Mijn hart bonsde zo hevig dat mijn schedel ervan bonkte.

Ik moest weg.

Ik stond op en strompelde uitgeput de hal in. Vervolgens stapte ik in mijn schoenen, trok mijn jas aan over mijn pyjamahemd en pakte mijn handtas. Als ik niet kon slapen, zou ik een stuk gaan lopen. Het deed er niet toe waarnaartoe.

Ik zou net zo lang lopen tot ik de slaap had ingehaald.

3

Hoewel de straten op dit late uur niet uitgestorven waren, voelde het anders dan wanneer ik overdag naar mijn werk ging.

Tussen de poelen van zwavelgeel lantaarnlicht in was alles donker en grijs, en een koude wind blies de rondslingerende kranten tegen mijn benen. Dorre bladeren en afval joegen in het rond. Ik zou bang moeten zijn – een vrouw van tweeëndertig die midden in de nacht in pyjama door de stad dwaalt – maar ik voelde me veiliger dan in mijn appartement. Hier buiten zouden mensen me tenminste om hulp horen roepen.

Zonder een plan of route vervolgde ik mijn weg. Het enige wat ik wilde, was lopen tot ik niet meer op mijn benen kon staan. Pas bij station Highbury & Islington drong het tot me door dat het regende en dat het dat al een tijdje moest hebben gedaan, want ik was doorweekt. Soppend in mijn schoenen probeerde ik met mijn uitgeputte brein te bedenken wat ik moest doen, toen mijn voeten als vanzelf weer begonnen te lopen. Niet naar huis, maar zuidwaarts, richting Angel.

Ik realiseerde me pas waar ik naartoe was gelopen, toen ik in zijn portiek stond. Verdwaasd staarde ik naar de naam naast het knopje op het belpaneel, geschreven in zijn kleine, nette handschrift: LEWIS.

Ik wist dat hij niet thuis was. Hij was in Oekraïne en zou morgen pas terugkomen. Gelukkig had ik zijn reservesleutel; ik moest er niet aan denken dat ik nu nog terug naar huis moest lopen. Je kunt toch een taxi nemen? zeurde het stemmetje in mijn achterhoofd. Tenslotte is het niet de wandeling waar je tegen opziet, lafaard.

Ik schudde mijn hoofd, zocht in mijn sleutelbos naar de sleutel van de toegangsdeur en glipte de bedompte gemeenschappelijke hal in.

Op de tweede verdieping liet ik mezelf voorzichtig het appartement binnen. Het was er stikdonker. Het halletje had geen ramen en alle deuren waren dicht.

‘Judah?’ riep ik, voor het geval hij zijn sleutel aan een vriend had uitgeleend. Ik wilde voorkomen dat ik iemand midden in de nacht een hartaanval bezorgde. Tenslotte wist ik als geen ander hoe dat was. ‘Jude, ik ben het. Lo.’

Er kwam geen antwoord. Het was doodstil in het appartement. Ik opende de deur links naar de open keuken en liep op mijn tenen de kamer in. Ik maakte geen licht. Nadat ik mijn natte kleren had uitgetrokken en die in de gootsteen had gegooid, liep ik naakt door naar de slaapkamer. Het brede tweepersoonsbed werd verlicht door een baan maanlicht en ik zag dat het grijze dekbed was opengeslagen, alsof hij er net uit was gestapt. Ik kroop erin en ging in het midden van het matras liggen; het beddengoed was zacht en de geur van zijn zweet en aftershave vulde mijn neusgaten.

Ik sloot mijn ogen.

Een. Twee...

Ik werd overspoeld door slaap, alsof een golf me de diepte in sleurde.

Ik werd wakker van een schreeuwende vrouwenstem en het gevoel dat ik aan het worstelen was met iemand die op me zat en mijn handen wilde vastgrijpen. Het volgende moment omsloot een sterke hand mijn pols.

In blinde paniek begon ik om me heen te tasten, op zoek naar iets waarmee ik me kon verdedigen, tot ik op de bedlamp stuitte.

De man klemde zijn hand over mijn mond en zijn gewicht drukte op mijn maag. Ik had het gevoel dat ik stikte. In paniek tilde ik de zware lamp op en liet hem uit alle macht neerkomen op mijn belager.

Er klonk een kreet van pijn. ‘Lo, ik ben het!’ sliste een mannenstem. ‘Ik ben het, hou op, verdomme!’

Wat?

O, mijn god.

Ik tastte met mijn hand naar de lamp op het nachtkastje, maar mijn handen beefden zo dat ik alleen maar iets omstootte.

Naast me hoorde ik Judah naar adem snakken, gevolgd door een borrelend geluid dat me koude rillingen bezorgde. Waar was die lamp, verdomme? Toen pas drong het tot me door dat ik Judah ermee tegen zijn hoofd had geslagen.

Ik vloog uit bed en wankelde naar de lichtsakelaar bij de deur. Het volgende moment baadde de kamer in het genadeloos felle licht van een dozijn halogeenspotjes, waardoor elk detail van de horrorshow die zich voor mijn ogen afspeelde werd benadrukt.

Judah zat ineengedoken op het bed, met zijn hoofd in zijn handen. Zijn baard en borst zaten onder het bloed.

‘O, mijn god, Jude!’ Ik kroop over het bed naar hem toe en trok een paar tissues uit de doos op het nachtkastje. ‘Wat is er gebeurd? Wie schreeuwde er zo?’

‘Jij!’ zei hij kreunend. Hij griste de tissues uit mijn hand en drukte ze tegen zijn gezicht. Ze kleurden rood van het bloed.

‘Wat?’ De adrenaline gierde nog door mijn lijf. Verdwaasd keek ik de kamer rond op zoek naar de vrouw en de belager. ‘Wat bedoel je?’

‘Ik kwam thuis,’ bracht hij met moeite uit. Zijn Brooklynaccent klonk gesmoord door de tissues. ‘Ik probeerde je wakker te maken omdat je schreeuwde in je slaap. En dit...’

‘O, shit.’ Ik sloeg mijn handen voor mijn mond. ‘Het spijt me verschrikkelijk.’ De schreeuw had zo levensecht geklonken. Het was bijna niet te geloven dat ik het zelf was geweest.

Hij liet zijn handen voorzichtig zakken. In de prop scharlakenrood papier lag iets kleins en wits.

Pas toen ik naar zijn gezicht keek, besepte ik dat hij een tand miste. ‘Jezus.’

Hij keek me aan. Er drupte nog wat bloed uit zijn mond. ‘Wat een warm welkom,’ was het enige wat hij zei.

‘Het spijt me.’ De tranen brandden in mijn ogen, maar ik weigerde te huilen in het bijzijn van de taxichauffeur. In plaats daarvan slikte ik tegen de opkomende hoofdpijn. ‘Judah?’

Judah staarde zwijgend uit het raampje naar de grijze lucht van het ochtendgloren. We hadden zojuist twee uur doorgebracht op de eerstehulpafdeling van het University College Hospital, waar ze uiteindelijk alleen zijn lip hadden gehecht en hem hadden doorverwezen naar een nootdandarts, die de tand had teruggeplaatst en gezegd dat hij alleen kon hopen dat hij weer zou aangroeien. Gebeurde dat niet, dan werd het een brug of een stiftand. ‘Sorry,’ zei ik wanhopig, toen ik hem vermoeid zijn ogen zag sluiten. Mijn maag keerde om van schuldgevoel. ‘Ik weet niet wat ik anders moet zeggen.’

‘Ik ben degene die sorry moet zeggen,’ zei hij lusteloos. Door de plaatselijke verdoving kwam het eruit als ‘shorry’, als een imitatie van een dronken Sean Connery.

‘Jij? Waar zou jij je voor moeten verontschuldigen?’

‘Dat ik het heb verkloot? Ik was er niet voor je.’

‘Op de nacht van de inbraak, bedoel je?’

Hij knikte. ‘Ja. En al die andere keren. Ik wou dat ik niet zo vaak weg hoefde.’

Toen ik tegen hem aan leunde, sloeg hij een arm om me heen, en met mijn hoofd op zijn schouder luisterde ik naar het trage, regelmatige kloppen van zijn hart. Vergeleken bij mijn eigen paniekerige hartslag klonk de zijne geruststellend kalm. Ik voelde de zachte stof van zijn bebloede t-shirt onder zijn jasje en terwijl ik diep inademde, rook ik zijn zweet. Mijn hartslag vertraagde, tot hij net zo rustig was als die van hem.

‘Je had niets kunnen doen,’ zei ik tegen zijn borst.
Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik had bij je moeten zijn.’

Toen we de taxichauffeur betaalden, was het al licht. Doodmoe beklommen we de twee trappen naar zijn appartement. Toen ik op mijn horloge keek, zag ik tot mijn schrik dat het al bijna zes uur was. Over een paar uur moest ik in de trein naar Hull zitten.

Eenmaal binnen kleedden we ons uit en kropen in bed. Judah trok me tegen zich aan, huid tegen huid, snoof de geur van mijn haar op en sloot zijn ogen. Ik was zo moe dat ik niet meer helder kon denken, maar in plaats van te ontspannen, kroop ik op hem en kustte zijn hals, zijn buik, de streep donker haar die naar zijn kruis liep.

‘Lo...’ zei hij kreunend, en hij probeerde me omhoog te trekken om me te kussen.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Niet doen, denk aan je mond. Blijf maar zo liggen.’

Hij liet zich weer in het kussen zakken en kromde zijn hals in het bleke ochtendlicht dat door een kier in de gordijnen naar binnen viel.

We hadden elkaar acht dagen niet gezien en ik zou pas over een week terug zijn van de cruise. Als we het nu niet deden...

Naderhand lagen we in elkaars armen, wang tegen wang, terwijl mijn hartslag en ademhaling langzaam kalmeerden. Aan zijn gezicht voelde ik dat zijn mond zich plooidde in een glimlach.

‘Dat lijkt er al meer op,’ zei hij.

‘Op wat?’

‘Op het welkom dat ik had verwacht.’

Ik kromp ineem.

Hij streelde mijn gezicht. ‘Lo, lieverd, het was een grapje.’

‘Dat weet ik ook wel.’

Er viel een lange stilte. Toen ik dacht dat hij sliep, sloot ik mijn ogen en gaf ik me over aan mijn vermoeidheid. Tot ik opeens zijn

borst omhoog voelde komen en ik hem diep hoorde inademen.

‘Lo, dit is de laatste keer dat ik het vraag...’

Hij maakte zijn zin niet af. Dat was ook niet nodig. Ik wist wat hij wilde zeggen, omdat hij er op nieuwjaarsdag ook al over was begonnen: hij wilde samenwonen.

‘Ik zal erover nadenken,’ zei ik ten slotte zo zacht dat ik mijn eigen stem nauwelijks herkende.

‘Dat zei je een paar maanden geleden ook al.’

‘Ik denk er nog steeds over na.’

‘Ik weet wat ik wil.’ Hij pakte mijn kin vast en draaide mijn gezicht naar zich toe.

De blik in zijn ogen deed mijn hart overslaan. Ik stak mijn hand naar hem uit, maar hij greep me bij mijn pols.

‘Lo, schuif het niet steeds voor je uit. Ik ben heel geduldig geweest, maar ik heb de indruk dat we niet op dezelfde golflengte zitten.’

Een gevoel van paniek becroop me, en ik werd heen en weer geslingerd tussen hoop en vrees.

‘Dat we niet op dezelfde golflengte zitten?’ Mijn glimlach voelde geforceerd. ‘Heb je weer naar *Oprah* gekeken?’

Hij liet mijn hand los en wendde zijn blik af.

Ik beet op mijn lip. Hij sloot zich voor me af. ‘Jude...’

‘Nee,’ zei hij. ‘Laat maar zitten. Ik wil erover praten, maar jij kennelijk niet... Luister, ik ben moe. Het is bijna ochtend. Laten we gaan slapen.’

‘Jude,’ zei ik weer, smekend nu. Ik baalde dat ik zo bot had gereageerd, maar tegelijkertijd irriteerde het me dat hij bleef aandringen.

‘Ik heb nee gezegd,’ mompelde hij vermoeid in het kussen. Even dacht ik dat hij op ons gesprek doelde, maar toen voegde hij eraan toe: ‘Tegen een baan in New York. Ik heb het aanbod afgeslagen. Voor jou.’

Shit.

4

Een paar uur later haalde de wekker me uit een diepe, vaste slaap. Ik was compleet van de wereld geweest, alsof iemand me de avond ervoor had gedrogeerd.

Ik had geen idee hoelang het alarm al afging, maar ik vermoedde al een hele poos. De hoofdpijn kwam meteen weer opzetten. Ik bleef nog even verdwaasd liggen voor ik de tegenwoordigheid van geest had om de wekker af te zetten, om te voorkomen dat Judah wakker werd.

Ik wreef de slaap uit mijn ogen, rolde met mijn schouders om mijn nekspieren los te krijgen en hees mezelf overeind. Mijn hele lijf deed pijn. Ik sleepte mezelf uit bed en sjokte naar de keuken. Terwijl de koffie doorliep, slikte ik mijn pillen en ging op zoek naar pijnstillers in de badkamer. Behalve ibuprofen en paracetamol, vond ik een bruin plastic potje met medicijnen. Als ik het me goed herinnerde, had Judah ze voorgeschreven gekregen toen hij met voetballen zijn knie had verrekt. Ik opende het kinderveilige dekseltje en inspecteerde de enorme rood met witte capsules, die er indrukwekkend uitzagen.

Uiteindelijk durfde ik ze toch niet in te nemen. In plaats daarvan drukte ik twee ibuprofen en een snelwerkende paracetamol uit de doordrukstrips die op een plankje lagen en slikte ze door met zwarte koffie (er stond geen melk in de lege koelkast). Terwijl ik de rest van mijn koffie langzaam opdronk, dwaalden mijn gedachten af naar afgelopen nacht, naar mijn stupide actie en Judahs mededeling...

Ik was verbaasd. Nee, meer dan verbaasd – ik was verbijsterd. We hadden nooit echt over zijn plannen voor de lange termijn gesproken. Het enige wat ik wist, was dat hij zijn vrienden in de vs miste, en ook zijn moeder en zijn jongere broer. Ik had ze nog

nooit ontmoet. Voor wie had hij de baan geweigerd? Voor zichzelf? Of voor ons?

Ik vulde een tweede kopje met het restje koffie in de kan en liep er voorzichtig mee naar de slaapkamer.

Judah lag met zijn armen en benen gespreid op bed, alsof hij zich zo voorover had laten vallen. In films lagen mensen altijd vredig te slapen, maar met zijn haakneus en gefronste wenkbrauwen had hij iets van een agressieve havik die door een jachttopziener uit de lucht was geschoten en daar nog altijd pissig over was.

Nadat ik het kopje voorzichtig op zijn nachtkastje had gezet, legde ik mijn hoofd naast het zijne op het kussen en kustte hem in zijn nek. Zijn huid was warm en verrassend zacht.

Hij bewoog in zijn slaap en legde zijn lange, zongebruinde arm over mijn schouders. Langzaam gingen zijn hazelnootbruine ogen open. Ze waren drie tinten donkerder dan gewoonlijk.

‘Hoi,’ zei ik zacht.

‘Hoi.’ Hij kneep zijn ogen half dicht en geeuwde. Toen trok hij me naast zich op bed. Ik aarzelde. Ik dacht aan de trein die ik moest halen, aan de boot in de haven van Hull die anders zonder mij zou vertrekken. Maar opeens leek mijn lijf te smelten, alsof het van plastic was, en ik nestelde me tegen hem aan. We keken elkaar in de ogen.

‘Denk je dat je tand zal aangroeien?’ vroeg ik, terwijl ik heel voorzichtig de pleister op zijn lip aanraakte.

‘Geen idee. Ik hoop het. Aanstaande maandag vertrek ik naar Moskou. Ik moet er niet aan denken dat ik daar naar de tandarts moet.’

Ik zei niets.

Hij sloot zijn ogen en rekte zich uit; zijn gewrichten kraakten. Toen draaide hij zich op zijn zij en legde een tedere hand om mijn blote borst.

‘Judah...’ zei ik. Ik hoorde de mengeling van ergernis en verlangen in mijn stem.

‘Wat?’

‘Het kan nu niet. Ik moet weg.’

‘Ga dan.’

‘Doe niet zo gemeen.’

‘Dus je wilt dat ik doorga?’ vroeg hij met een scheef lachje.

‘Nee. Je snapt wel wat ik bedoel.’ Ik ging overeind zitten en schudde mijn hoofd. Dat had ik beter niet kunnen doen.

‘Doet je wang nog pijn?’ vroeg Judah.

‘Valt wel mee.’ Ik voelde voorzichtig aan mijn gezicht. Mijn wang was minder dik.

‘Ik had er voor je moeten zijn,’ zei hij, terwijl hij bezorgd over de kneuzing streek.

Onwillekeurig kromp ik ineen. ‘Maar je was er niet.’ Het klonk snauweriger dan bedoeld. ‘Je bent er nooit.’ Ik keek naar de vouwen in zijn gezicht, dat nog ontspannen was van de slaap.

Verbouwereerd duwde hij zich op een elleboog omhoog. ‘Wat krijgen we...’

‘Je hebt me wel gehoord,’ onderbrak ik hem. Ik wist dat ik onredelijk was, maar het was eruit voor ik er erg in had. ‘Hoe ziet onze toekomst eruit, Jude? Stel dat ik bij je intrek, hoe zal ons leven er dan uitzien? Moet ik dan hier de haard brandende houden terwijl jij in een of ander godvergeten Russisch gat met je collega-correspondenten aan de whisky zit?’

‘Hoe kom je daar nou bij?’

Hoofdschuddend zwaaide ik mijn benen uit bed en begon het hoopje kleren aan te trekken dat ik de avond ervoor na ons bezoek aan de eerstehulpafdeling op de vloer had gegooid.

‘Ik ben moe, Jude.’ Moe was zacht uitgedrukt. Ik had de afgelopen drie nachten niet langer dan twee uur achtereen geslapen. ‘En hoe dan verder? Ik vind het al moeilijk genoeg met zijn twee-

en. En als ik iets niet wil, is het opgesloten zitten met een kind en een postnatale depressie terwijl jij aan de andere kant van de wereld de kans loopt overhoopgeschoten te worden.'

'Volgens mij loop ik in mijn eigen appartement meer gevaar,' grapte hij. Toen hij mijn gezicht zag, kromp hij ineen. 'Sorry, dat was een rotopmerking. Ik weet dat het een ongeluk was.'

Ik sloeg mijn nog vochtige jas om mijn schouders en pakte mijn tas. 'Dag, Judah.'

'Dag? Wat bedoel je, dag?'

'Wat je maar wilt.'

'Doe nou niet zo dramatisch en trek gewoon bij me in. Ik hou van je, Lo!'

Zijn woorden waren een klap in mijn gezicht. Ik bleef in de deuropening staan en werd me bewust van mijn vermoeidheid, die zwaar op mijn schouders drukte.

Handen in bleke latex handschoenen, het geluid van een lach...

'Lo?' zei Judah onzeker.

'Ik kan het niet,' zei ik met mijn gezicht naar de hal. Ik wist eigenlijk niet precies wat ik bedoelde – ik kan niet vertrekken, ik kan niet blijven, ik kan niet tegen dit gesprek, tegen dit leven, dit alles. 'Ik wil gewoon... Ik moet gaan.'

'Wou je zeggen dat ik die baan niet had moeten afslaan?' vroeg hij met een zweem van woede in zijn stem.

'Dat heb ik niet van je gevraagd,' zei ik. Mijn stem trilde. 'Dus geef me er dan ook niet de schuld van.' Ik gooide mijn tas over mijn schouder en draaide me om naar de deur.

Hij zei niets en probeerde me ook niet tegen te houden.

Wankelend liep ik het appartement uit, alsof ik halfdronken was. Eenmaal in de metro hilde ik de hele weg naar huis.

5

Ik ben dol op havens. Op de geur van teer en zeelucht, en het krijzen van meeuwen. Misschien komt het door al die zomervakanties waarin ik met de veerboot naar Frankrijk ben gegaan, maar havens geven me een gevoel van vrijheid dat op vliegvelden ver te zoeken is. Vliegvelden associeer ik met werk, beveiligingscontroles en vertraging. Havens met... Ik weet niet. Iets totaal anders. Ontsnappen misschien.

Tijdens de treinreis verdrong ik mijn gedachten aan Judah door me in te lezen over de reis. Op mijn mobiele telefoon zocht ik de Wikipediapagina over Richard Bullmer op. Hij was maar een paar jaar ouder dan ik, maar na het lezen van zijn cv – een ellenlange opsomming van directeursfuncties en zelfgestarte ondernemingen waarmee hij steeds meer rijkdom en invloed had vergaard – voelde ik me een hopeloze mislukking.

Op de bijgeplaatste foto stond een knappe zongebruinde man met pikzwarte haren gearmd met een beeldschone blondine van eind twintig. ‘Richard Bullmer met zijn vrouw, de rijke erfgename Anne Lyngstad, tijdens hun bruiloft in Stavanger’, luidde het onderschrift.

Mijn veronderstelling dat Lord Bullmers titel en rijkdom hem eenvoudigweg in de schoot geworpen waren, bleek ongegrond. In zijn jonge jaren had zijn bedje gespreid geleken: kostschool in Eton, studeren aan Balliol College. Maar tijdens zijn eerste jaar in Oxford was zijn vader gestorven en was het familiefortuin opgeslokt door successierechten en schulden. Om onduidelijke redenen was zijn moeder tegen die tijd al van het toneel verdwenen, zodat hij op zijn negentiende dakloos en alleen op de wereld was achtergebleven.

Dat hij onder die omstandigheden zijn studie had afgemaakt

was al een prestatie te noemen, maar hij was ook nog eens in zijn derde jaar een start-up begonnen, die in 2003 een beursnotering had gekregen. Het was de eerste in een reeks van succesvolle ondernemingen die uiteindelijk had geleid tot zijn huidige cruise-bedrijf met super-de-luxe tochten langs de Scandinavische kust. ‘Om uw droombruiloft te vieren, indruk te maken op potentiële klanten, of simpelweg een onvergetelijke familievakantie door te brengen’, las ik in de persmap, terwijl de trein me noordwaarts voerde.

Ik bestudeerde de plattegrond van het huttendek. Er waren vier grote suites voor in het schip – de boeg heet dat, geloof ik – en zes kleinere, in een hoefijzervorm gerangschikte suites achterin. Alle hutten waren genummerd: de even en oneven nummers lagen aan weerszijden van de middengang, met hut 1 in de kop van de boeg en hut 9 en 10 naast elkaar in de ronde achterstevan. Waarschijnlijk zou ik een van de kleinere hutten krijgen, want de suites voorin waren ongetwijfeld voor de vips bedoeld.

Op de plattegrond stonden geen afmetingen vermeld. Bezorgd dacht ik terug aan de benauwde raamloze hutten op mijn vroegere Kanaalovertochten. Ik had absoluut geen zin om vijf dagen in een claustrofobisch hok door te brengen. Maar op een cruiseschip als dit zouden de hutten toch wel groter zijn?

Ik sloeg de bladzijde om, op zoek naar een foto van een hut die me gerust kon stellen. In plaats daarvan stuitte ik op een oogstrelende afbeelding van een uitbundig gedekte tafel met een keur aan Scandinavische delicatessen. Klaarblijkelijk was de kok van de *Aurora* in de leer geweest bij Noma en El Bulli.

Geeuwend wreef ik in mijn ogen, plotseling overmand door vermoeidheid en herinneringen aan de afgelopen nacht. Ik zag Judahs gezicht weer voor me, en de hechtingen in zijn lip waar ik hem met die lamp had geraakt, en kromp onwillekeurig ineen. Ik wist niet zeker wat er tussen ons was gebeurd. Was het uit tussen ons? Had ik hem aan de kant gezet? Elke keer dat ik ons gesprek

probeerde te reconstrueren, vulde mijn overspannen brein het aan met dingen die ik had willen zeggen maar niet had uitgesproken, waarbij ik Judah of onnozeler en beledigender voorstelde om mijn eigen reactie te verdedigen, of onvoorwaardelijk liefhebbend om mezelf ervan te overtuigen dat alles goed zou komen. Ik had hem niet gevraagd die baan af te slaan. Dus waarom moest ik hem nu ineens dankbaar zijn?

Tijdens de taxirit van het station naar de haven dommelde ik een halfuurtje weg in een onaangename toestand van halfslaap, om wakker te schrikken toen de chauffeur opgewekt aankondigde dat we er waren. Slaapdronken en verdwaasd stapte ik uit, de brandende zon en zilte zeewind in.

De taxichauffeur had me vlak voor de *Aurora* afgezet. Ongelovig keek ik over de metalen loopbrug heen naar het schip. Ik herkende het maagdelijk witte schilderwerk en de smetteloos glimmende hoge ramen uit de brochure, maar de *Aurora* was veel kleiner dan ik had verwacht. Het leek meer op een groot jacht dan op een cruiseschip. Nu begreep ik waar het woord 'mini' op sloeg; zelfs de veerboten tussen de Griekse eilanden waren groter. Ik kon me niet voorstellen dat de in de folder beschreven faciliteiten – bibliotheek, serre, zwembad, spa, sauna, cocktailbar en alle andere voor verwenne passagiers onontbeerlijke gemakken – allemaal in dit piepkleine vaartuig pasten. Door de grootte en het perfecte schilderwerk had het iets weg van een speelgoedboot. Terwijl ik de smalle stalen loopbrug op liep, had ik ineens een visioen dat de *Aurora* een miniatuurschip in een fles was – een perfecte, van de wereld afgesloten imitatie – en dat ik met elke stap die ik zette kleiner en kleiner werd. Het was een eigenaardig, desoriënterend gevoel, alsof ik van de verkeerde kant door een telescoop keek, en ik werd op slag duizelig.

De loopbrug schommelde. Onder me sopte en kolkte het donkere, olieachtige water. Even had ik het gevoel dat de stalen plaat

onder mijn voeten het begaf en ik in de diepte viel. Ik sloot mijn ogen en klampte me vast aan de koele metalen reling.

Ineens klonk van verderop een vrouwenstem: ‘Wat ruikt het heerlijk, hè?’

Knipperend keek ik op. Bij de toegangsdeur van het schip stond een diep gebruikte hostess met helblonde, bijna witte haren naar me te glimlachen alsof ik haar verloren gewaande nicht uit Australië was. Ik haalde diep adem in een poging mijn evenwicht te hervinden. Toen liep ik de rest van de loopbrug af en stapte de *Aurora Borealis* op.

‘Welkom, mevrouw Blacklock,’ zei de hostess met een afgemeten accent dat ik niet kon plaatsen en op een toon die suggereerde dat mijn komst een geschenk uit de hemel was. ‘Het verheugt me zéér u aan boord te verwelkomen. Mag een van onze kruiers uw koffer aannemen?’

Verbouwereerd keek ik om me heen. Hoe had ze mijn naam geweten? Nog voordat ik kon protesteren, was de kruier er met mijn bagage vandoor.

‘Mag ik u een glas champagne aanbieden?’

‘Eh...’ was mijn buitengewoon gevatte reactie. Het volgende moment kreeg ik een met condens bedekt champagneglas in mijn hand gedrukt. ‘Eh... Bedankt.’

Het interieur van de *Aurora* was spectaculair en overladen met opsmuk voor wel tien schepen. De dubbele deur aan het einde van de loopbrug gaf toegang tot een trapportaal met een gigantische wenteltrap, dat van boven tot onder bekleed en behangen was met glimmend gepoetste lambrisering, glanzend marmer en pure zijde. Aan het plafond hing een oogstrelende kroonluchter waarvan het duizelingwekkende licht deed denken aan de glinsterende zee op een stralende zomerdag. Ik werd er licht onpasselijk van – niet zozeer vanwege de sociaal onverantwoorde decadentie, al viel die ook niet te ontkennen, maar vooral door het desoriënterende effect van de kristallen pegels, die elke

lichtstraal als een prisma in alle kleuren van de regenboog weerkaatsten. Het was alsof ik in een caleidoscoop keek. Na al mijn slapeloze nachten was het niet bepaald een aangename sensatie.

De hostess, die me blijkbaar met open mond had zien staren, glimlachte trots. ‘Het hoofdtrappenhuis is heel bijzonder, hè?’ zei ze. ‘Deze kroonluchter alleen al bevat meer dan tweeduizend Swarovski-kristallen.’

‘Jemig,’ zei ik zwakjes, terwijl ik me probeerde te herinneren of ik de ibuprofen bij me had gestoken. Mijn hoofd bonkte, en het liefst had ik mijn ogen gesloten.

‘We zijn héél trots op de *Aurora*,’ vervolgde de hostess geestdriftig. ‘Ik ben Camilla Lidman, de gastvrouw van dit schip. U vindt mijn kantoor op het benedendek. Als ik iets kan doen om uw verblijf te veraangename, aarzel dan niet om bij me binnen te lopen. Mijn collega Josef,’ ze gebaarde naar een man die rechts van haar stond, ‘zal u een rondleiding geven en naar uw suite brengen. Het diner is om acht uur. U bent tevens uitgenodigd om u om zeven uur bij ons te vervoegen in de Lindgren-lounge, waar we alle voorzieningen en geweldige activiteiten van deze cruise zullen presenteren. Ah, meneer Lederer!’

Achter ons kwam een lange donkere veertiger de loopbrug af, gevolgd door een kruier die een enorme koffer meezeulde.

‘Voorzichtig, alsjeblieft,’ zei de man grimassend, toen de kruier de koffer ruw over een drempel trok. ‘Die koffer bevat breekbare apparatuur.’

‘Meneer Lederer,’ zei Camilla Lidman op dezelfde haast extatische toon waarmee ze mij had verwelkomd. Ik was onder de indruk van haar acteerprestaties. Al ging het haar in het geval van meneer Lederer waarschijnlijk gemakkelijker af, want hij was nogal een stuk. ‘Welkom aan boord van de *Aurora*. Mag ik u een glas champagne aanbieden? En mevrouw Lederer?’

‘Mevrouw Lederer komt niet.’ Hij streek door zijn haar en wierp een beduusde blik op de Swarovski-kroonluchter.

‘Het spijt me dat te horen.’ Camilla Lidman fronste haar rimpelloze voorhoofd. ‘Hopelijk is er niets ernstigs met haar?’

‘Nee, ze is zo gezond als een vis,’ antwoordde meneer Lederer. ‘En ze neukt mijn beste vriend.’ Glimlachend nam hij het champagneglas aan.

Camilla knipperde even met haar ogen, maar herstelde zich meteen. ‘Josef, wil je mevrouw Blacklock naar haar hut brengen?’

Josef maakte een lichte buiging en gebaarde naar de wenteltrap. ‘Komt u mee, alstublieft?’

Ik knikte glazig. Mijn champagneglas vastklampend volgde ik hem de trap af. Op de achtergrond hoorde ik Camilla aan meneer Lederer vertellen dat haar kantoor op het benedendek was.

‘U verblijft in hut 9, de Linnaeus-suite,’ zei Josef, toen we beneden aangekomen over hoogpolig tapijt door een slecht verlichte, raamloze gang liepen. ‘Alle hutten zijn genoemd naar beroemde Scandinavische wetenschappers.’

‘Wie heeft de Nobel-suite?’ grapte ik nerveus. De halfduistere gang bezorgde me een eigenaardig gevoel van beklemming. Niet alleen door het lage plafond, maar ook door het gebrek aan daglicht.

‘Tijdens deze reis,’ ging Josef serieus op mijn vraag in, ‘zullen Lord en Lady Bullmer in de Nobel-suite verblijven. Lord Bullmer is directeur van de Northern Lights Company, de eigenaar van de *Aurora*.’ Terwijl we een tweede trap afdaalden, vervolgde hij: ‘Het schip heeft tien passagiershutten, vier voorin en zes achterin, allemaal middendeks. Elke hut bestaat uit een suite van maximaal drie kamers en bevat een kingsize tweepersoonsbed, een badkamer met groot ligbad en aparte douche, en een veranda. De Nobel-suite heeft zijn eigen hottub.’

Een veranda? Op een cruiseschip? Op de een of andere manier kwam het me absurd voor, al was het eigenlijk niet vreemder dan een zonnedeck. En een hottub? Nou, daar kon ik maar beter helemaal niet over nadenken.

‘Elke hut heeft zijn eigen steward. Voor uw hut ben ik dat, samen met mijn collega Karla, die u vanavond zult ontmoeten. Tijdens uw verblijf op de *Aurora* staan we dag en nacht voor u klaar.’

‘Dus dit is het middendek?’ vroeg ik.

Josef knikte. ‘Ja. Op dit dek bevinden zich alleen passagiershutten. De eetzaal, de spa, de lounge, de bibliotheek, het zonnedek en de andere openbare voorzieningen vindt u op het bovendek. Ze zijn allemaal vernoemd naar Scandinavische schrijvers. De Lindgren-lounge, de Jansson-eetzaal, enzovoort.’

‘Jansson?’

‘Tove,’ verklaarde hij.

‘O, natuurlijk. Van de Moomin-serie,’ zei ik onnozel. God, wat had ik een hoofdpijn.

We waren bij een houten paneeldeur aangekomen met een bescheiden bord waarop 9: LINNAEUS stond. Met een zwaai opende Josef de deur en hij stapte opzij om me binnen te laten.

De hut was zonder overdrijven wel zeven of acht keer mooier dan mijn eigen appartement, en ook niet veel kleiner. De rechterwand werd ingenomen door bespiegelde kledingkasten. In het midden van de kamer, aan weerszijden geflankeerd door een sofa en een kaptafel, stond een enorm tweepersoonsbed met kreukloos wit beddengoed dat er enorm aanlokkelijk uitzag.

Maar het opvallendste aan de hut was niet de omvang, maar het licht dat door de verandadeuren naar binnen viel. Na de duisternis van de smalle, slecht verlichte gang was het verblindend. De schuifdeur stond blijkbaar open, want de witte vitrage deinde zachtjes heen en weer in de bries. Mijn gevoel van beklemming verdween op slag.

‘De deuren kun je vastzetten zodat ze open blijven staan,’ hoorde ik Josef achter me zeggen. ‘Maar bij slecht weer vallen ze automatisch dicht.’

‘Geweldig,’ zei ik afwezig. Ik kon niet wachten tot hij weg was,

zodat ik op het bed kon neerploffen en me kon overgeven aan de slaap.

In plaats daarvan moest ik – met moeite mijn geeuwen onderdrukkend – Josefs uitleg aanhoren over de badkamer (ja, ik wist hoe een ligbad werkte, maar toch bedankt), het gebruik van de koelkast en minibar (bij de reis inbegrepen – helaas voor mijn lever), waarvan het ijs tweemaal per dag werd ververs. Ten slotte benadrukte hij dat ik Karla of hem kon bellen wanneer ik maar wilde.

Uiteindelijk kon hij mijn onophoudelijke gapen niet langer negeren. Met een lichte buiging excuseerde hij zich en liet me alleen.

Ik kon niet ontkennen dat ik onder de indruk was van de hut. Vooral van het bed, dat me leek te smeken erop neer te ploffen en de komende dertig à veertig uur te slapen. Terwijl ik naar het maagdelijk witte dekbedovertrek en de met gouddraad geborduurde sierkussens keek, werd ik overweldigd door verlangen. Mijn hele lichaam schreeuwde om slaap en ik begon van top tot teen te tintelen. Ik snakte ernaar als een heroïneverslaafde naar zijn volgende shot. Dat halve uurtje dommelen in de taxi had alleen maar averechts gewerkt.

Maar slapen was geen optie. De kans was groot dat ik voorlopig niet meer wakker zou worden, en ik kon me niet veroorloven de presentatie en het diner van de eerste avond te missen. Later in de week zou ik misschien activiteiten kunnen overslaan, maar vanavond móést ik aanwezig zijn. Iedereen zou komen om kennis te maken en koortsachtig te netwerken. Als ik deze gelegenheid voorbij liet gaan, zou ik een achterstand oplopen die ik niet meer zou kunnen inhalen.

Dus onderdrukte ik mijn zoveelste geeuw en liep de veranda op. Hopelijk zou de frisse lucht me helpen mijn uitputting te overwinnen, die de kop opstak zodra ik maar even inactief was.

De veranda was alles wat je van een privé balkon op een luxe

cruiseschip mocht verwachten. De schuifpui was van glas, zodat het van binnenuit leek alsof er geen enkele afscheiding bestond tussen de hut en de zee. Er stonden twee ligstoelen en een kleine tafel die passagiers in staat stelden 's avonds buiten te zitten en, al naargelang de geboekte cruise, van de midzomernacht of het noorderlicht te genieten.

Lange tijd stond ik daar, terwijl de zilte zeewind door mijn haren blies, en keek naar de boten die af en aan voeren door de haven van Hull. Ineens veranderde er iets aan de deining van het schip. Het duurde even voordat ik beseftte wat het was. Het geluid van de motor, die het afgelopen uur op een discreet volume had gedraaid, was luider geworden en het schip was in beweging gekomen. Met brullende motor draaide het langzaam weg van de kade, in de richting van de open zee.

De boot voer tussen de groene en rode stoplichten door de haven uit. Toen het schip de bescherming van de damwand achter zich liet en de Noordzee op voer, maakte het zachte schommelen onder mijn voeten plaats voor de woeste deining van de oceaan.

Langzaam verwijderde de boot zich van de kust. Aan de horizon werden de gebouwen van Hull steeds kleiner en vervaagden tot een onherkenbare donkere streep. Ik dacht aan Judah, en aan alles wat ik had nagelaten. Mijn mobiele telefoon voelde als een loden last in mijn zak. Ik haalde het toestel tevoorschijn, in de hoop dat hij me zou appen voordat de boot buiten het bereik van de Engelse zendmasten zou raken. Tot ziens. Succes. Goede reis. Zoiets.

Maar er kwam geen bericht. Streepje voor streepje werd het ontvangstsignaal zwakker, om ten slotte helemaal te verdwijnen. Terwijl de Engelse kust uit zicht verdween, was het enige geluid om me heen dat van de rollende golven.

Van: Judah Lewis
Aan: Laura Blacklock
Datum: dinsdag 22 september
Onderwerp: Alles oké?

Hoi schat, sinds je e-mail van zondag heb ik niets meer van je gehoord. Ik weet niet of er iets misgaat met onze communicatie. Heb je mijn antwoord gekregen? En mijn appje van gisteren?

Begin me zorgen te maken. Hopelijk denk je niet dat ik ergens verongelijkt mijn wonden zit te likken. Dat is niet zo. Ik hou van je, ik mis je en ik denk aan je.

Maak je geen zorgen over wat er voor je vertrek is gebeurd. Met mijn tand komt het volgens mij wel goed. Voor alle zekerheid schrijf ik mezelf wodka voor.

Ik ben benieuwd naar de cruise. Als je het te druk hebt, laat me dan in elk geval even weten of alles oké is.

Hou van je, J

Van: Rowan Lonsdale
Aan: Laura Blacklock
cc: Jennifer West
Datum: woensdag 23 september
Onderwerp: Stand van zaken?

Lo, kun je alsjeblieft reageren op mijn e-mail van eergisteren en laten weten hoe het op de cruise gaat? Jenn vertelde me vandaag dat je nog steeds geen kopij hebt gestuurd, en we

hadden gehoopt uiterlijk morgen iets te hebben. Op zijn minst een achtergrondartikel.

Mail Jenn alsjeblieft z.s.m. hoe het ervoor staat, en zet mij in de cc.

Rowan